

[Ingerlise Koefoed]

Jeg er helt klart over, at andre områder i Kulturministeriet også må spare. Det beklager jeg, og jeg vil prøve, så vidt det overhovedet er mig muligt, at rette op på forskellige skævheder. Men når det er sprunget ekstra i øjnene med Nationalmuseet, har det jo sammenhæng med, at man med den ene hånd arbejder for en lovgivning, der bevilger ekstra penge fra staten og trækker penge fra det private erhvervsliv til en stor ny udbygning, samtidig med at man i omprioriteringens helleglige navn skærer ned på det daglige arbejde på Nationalmuseet. Det synes vi er urimeligt, og vi efterlyser stadig væk sammenhængen i de dispositioner.

Det er rigtigt, at kulturministeren og Kulturministeriet kun har pålagt Nationalmuseet en besparelse på 1,8 pct., ca. 2,2 mill. kr. Ikke desto mindre skal der spares mellem 6 og 7 – eller er det 7,2 mill. kr.? – på Nationalmuseet. Er det så ikke rigtigt, at vi som politikere siger: hvorfor nu det? Er det nu rimeligt? Er det den måde, man skulle gøre dette på? Finder kulturministeren det rimeligt, at man ikke alene sparer de ca. 2,2 mill. kr., som kulturministeren har pålagt museet, og som han vel skal pålægge det for at overholde den budgetteringsmetode, man nu har i staten, men at Nationalmuseet i øvrigt i samme åndedrag føler sig tvunget til at spare på en hel masse andre livsvigtige områder? Vi har i hvert fald lov til at spørge, om det er rimeligt. Vi finder det ikke rimeligt.

Det er da klart, at kulturministeren skal holde sig til ledelsen og lytte til, hvad ledelsen siger, og jeg har ikke bebrejdet kulturministeren den fremgangsmåde. Men det er da også klart, at man har lov til at stikke fingeren i jorden og se, hvad der sker andre steder end i den officielle ledelse. Mange af os har den opfattelse, at de ting, der sker på Nationalmuseet, ikke er helt rigtige, og derfor vil vi sætte spørgsmålstegn også ved de beslutninger, som ledelsen har taget. Det manglede bare, at man, fordi en ledelse i en institution fremtræder med nogle forslag, ikke skulle sige i Kulturministeriet og i Folketinget: jamen er det nu også de rigtige dispositioner, den ledelse foreslår? Hvis man ikke synes det, er man naturligvis i sin fulde ret til at prøve at få omgjort dem.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Så vidt jeg opfattede fru Ingerlise Koefoed, så bebrejder hun kulturministeren, at der var givet uklare svar, men det er vist Nationalmuseet, der må bære ansvaret for det, og dermed kan fru Ingerlise Koefoed ikke tilbagegive, at der blev rettet anklage mod ministeren.

Må jeg så føje til, at det er ganske klart, at vi herinde har til opgave at vurdere, om de besparelser, der sættes ind, sættes ind de rigtige steder. Jeg vil gerne gentage – for at man dog ikke glemmer det for alt det andet – at jeg føler mig ikke overbevist om, at det, som regeringen har sagt om, at der skal spares 1,8 pct., er rigtigt, og jeg beklager endnu en gang, som jeg gjorde det i mit første indlæg, at Nationalmuseet ikke har givet mig grundlag for at træffe en beslutning, der omgør regeringens, hvis den er forkert. Men jeg har ikke fået et tilstrækkeligt godt grundlag.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Om jeg bebrejder kulturministeren noget, om jeg bebrejder Kulturministeriet noget, om jeg bebrejder Nationalmuseet noget, kan jo være fuldstændig ligegyldigt. Jeg lægger ikke skylden på hverken den ene eller den anden, men jeg siger, at de dispositioner, der foretages, er forkerte, og dem vil jeg prøve at lave om på.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Deri er jeg skam ikke enig med fru Ingerlise Koefoed. Det er klart, at hvis ministeren ikke ekspederer de svar, han får fra Nationalmuseet, videre, men siger: det her må være forkert, jeg svarer noget andet, så er der grund til at bebrejde ministeren det.

Nogle af ministerens kolleger har forsynet mig med den slags oplysninger, og det synes jeg nok der er grund til at bebrejde en minister. Men man kan ikke bebrejde en minister, at han videregiver nøjagtig det svar, han har modtaget fra institutionen på det spørgsmål, der er stillet.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):